

engang med Strenghed sagt til En, der vilde trøste ham med Haabet om Helbredelse: „Er vi Guds Børn og skal ikke være taknemlige, naar vor Fader kalder os hjem?“

Oppe i Kirkens Kor stod den sorte Kiste, der i Overensstemmelse med den Afdødes Ønske ikke bar andre Prydelser end et simpelt Grankors ovenpaa Laaget. Han havde altid ivret imod, hvad han kaldte Folks blødagtige Trang til at forskønne Døden og „smykke Ormenes Trug“. Rundt om Kisten sad henved et halvt hundrede ornatklædte Præster som Æresvagt, og i Kirkegulvets øverste Stolestader saaes Byens Ypperste: Embedsmænd i Uniform, Byraadet, ja selv flere af Garnisonens Officerer sad der med sølvblankt Bandoler og den skinnende Dragonhjelm i Skødet.

Per saa sig omkring med stigende Forbavselse. Han havde jo nok forinden paa forskellig Maade faaet et Indtryk af den Sejrr, som Præstedømmet havde vundet i den før saa verdslig sindede By; men der blev i disse Øjeblikke vendt aldeles op og ned paa hans Forestillinger om Faderen og dennes personlige Betydning. Den ene Præst efter den anden traadte hen bag Kisten for at tale, og Kirken genlød af højstemt Lov og Tak til Herren for den hensovede Tjener og hans rige Gerning. Bagefter løftede otte unge Præster Kisten ned fra Katafalken; hvorpaa hele Menigheden tilfods fulgte Rustvognen den lange Vej gennem Byens Gader ud til Kirkegaarden.

Per forstod det ikke. At det virkelig var hans Fader — ham, som han i sine Drengaar havde skammet sig over, fordi han havde været til Spot for den hele By — at det var ham, som her fik en Jordefærd som en Fyrste og fulgtes til Graven af et sørgende Folk! Han fattede det ikke. Paa en for ham uventet og beskæmmende Maade opfyldtes her en af hans stolteste Barnedrømme ... en Drøm fra hin Tid, da han indbildte sig at være et forbyttet Barn, en bortført Kongesøn, der engang skulde finde hjem til sin Faders Herlighed.

Paa Hjemvejen fra Begravelsen kom han til at følges med Broderen Thomas, der havde forrettet Jordpaakastelsen og var i Ornat. Af alle hans Søkende havde Thomas været den, hos hvem han i sin Tid trods Aldersforskellen havde fundet mest Forstaaelse, maaske fordi Thomas under sin Opvækst undertiden selv havde kunnet føle sig trykket af Faderens enevidende Myndighed. I hans Studenteraar havde visse, friere Rørelser indenfor det kristne Menighedsliv opfyldt ham mere, end Fa-